

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Alina Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa H. M. i M. M.

p/ko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów H. M. i M. M. solidarnie kwotę 27.423,02 zł (dwadzieścia siedem tysięcy czterysta dwadzieścia trzy złote dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 26.931,02 zł od dnia 13 listopada 2012 r. do dnia zapłaty

- 492 zł od dnia 07 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów H. M. i M. M. solidarnie kwotę 4.779 zł (cztery tysiące siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z)

1.(...)

2.(...)

3. (...)

25.09.2013 r.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 stycznia 2013 r. powodowie H. M. i M. M. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 17.994,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 17.507,04 zł od dnia 13 listopada 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 492,00 zł od dnia 7 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 12 października 2012 r. w pojeździe marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 2.417,00 zł. Powodowie w uzasadnieniu wskazali, że bezsporną jest okoliczność, że pozwany ponosi odpowiedzialność za powstałą szkodę co do zasady. Wynika to z faktu, że na podstawie kalkulacji naprawy z dnia 27 listopada 2012 r. dokonał on na rzecz powodów wypłaty odszkodowania z tytułu przedmiotowej szkody w kwocie 25.239,64 zł. W ocenie powodów kwota ta jest znacznie zaniżona, na co

też wskazuje sama wycena obniżająca realną wartość odszkodowania o 55% wartości zakupu części niezbędnych do przywrócenia stanu poprzedniego. Ze względu na tylko częściową w ocenie powodów naprawę przez pozwanego szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 12 października 2012 r., powodowie poprzez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego M. N. ustalili, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi łącznie 42.746,68 zł. Pismem pełnomocnika powodów z dnia 28 grudnia 2012 r. pozwany został wezwany do dobrowolnej zapłaty kwoty 17.999,04 zł. Zapłata ta jednak nie nastąpiła. Z tej też przyczyny powodowie wnieśli w niniejszym postępowaniu o zapłatę świadczenia głównego w kwocie 17.507,04 zł. różnicy pomiędzy rzeczywistymi kosztami naprawy, a świadczeniem wypłaconym na etapie przedsądowym przez pozwanego oraz w kwocie 492,00 zł kosztów wykonania prywatnej opinii. W dalszej części uzasadnienia pozwu powodowie podnieśli, że ze względu na brzmienie art. 363 k.c. mają prawo wyboru sposobu naprawienia szkody pomiędzy przywróceniem stanu poprzedniego a zapłatą odpowiedniej sumy. W zakresie samej naprawy powodowie wskazali, że dla rozliczenia jej kosztów należy brać pod uwagę ceny części zamiennych oryginalnych sygnowanych logo producenta, a sama naprawa powinna być przeprowadzona zgodnie z jego (producenta) technologią. Nadto w zakresie kosztów robocizny, powodowie wskazali, że przy wycenie kosztów naprawy wzięte zostały pod uwagę średnie stawki za prace mechaniczno – blacharskie. Dodatkowo powodowie wyraźnie stwierdzili, że obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany w ogóle zamierza przywrócić stan pierwotny uszkodzonego przedmiotu. Wreszcie w zakresie odsetek ustawowych powodowie uzasadnili swoje żądanie obowiązywaniem 30 dniowego terminu naprawienia szkody dla roszczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia oraz przyjęciem 7 dniowego terminu naprawienia szkody dla zwrotu kosztów wykonania opinii prywatnej.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł. tytułem opłaty od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że jest zobowiązany do naprawienia szkody powstałej w pojeździe powodów, ale zakwestionował roszczenie powodów co do wysokości. Pozwany wskazał, że wypłacona przez niego na rzecz powodów w ramach postępowania likwidacyjnego kwota 25.239,33 zł. odpowiada kosztom wyliczonym według przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnej dla dokonania naprawy. W jego ocenie pozwala ona na przywrócenie stanu pojazdu sprzed wypadku, przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku wraz z podatkiem VAT. Jednocześnie w ocenie pozwanego miernikiem wysokości szkody winny być przeciętne ceny rynkowe, a wypłacone odszkodowanie stanowi sumę odpowiednią w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Pozwany dodatkowo powołując się na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję, stwierdził, że oryginalne części zamienne i części zamiennie o porównywalnej jakości są tymi samymi jakościowo elementami. Nadto pozwany w całości zakwestionował sporządzoną na zlecenie powodów kalkulację naprawy, gdyż jest ona w jego ocenie zawyżona i nie odzwierciedla rzeczywistej szkody, którą poniósł poszkodowany. Dodatkowo pozwany podniósł, że przedstawiona przez powodów kalkulacja naprawy stanowi jedynie dokument prywatny i nie może stanowić jedynej podstawy obliczenia wysokości szkody. W tym zakresie pozwany nadto za judykaturą podniósł, że tego rodzaju dokument nie korzysta z domniemania prawdziwości oraz nie może stanowić dowodu z opinii biegłego. Kosztorys ten w ocenie pozwanego nie uwzględnia alternatywnych części zamiennych dostępnych na rynku krajowym, znacząco odbiega od realiów rynkowych, a ponadto w kwestii robocizny przyjmuje stawki maksymalne. Ponadto pozwany podniósł, że koszty prywatnej opinii rzeczoznawcy nie stanowią normalnego następstwa szkody w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., przez co żądanie ich zasądzenia winno zostać uznane za bezzasadne. Podobnie pozwany za bezzasadne uznaje żądanie w zakresie odsetek, gdyż w jego ocenie nie występuje jeszcze sytuacja opóźnienia w rozumieniu art. 481 k.c.

Ustosunkowując się do stanowiska pozwanego powodowie w piśmie z dnia 8 marca 2013 r. podtrzymali w całości swoje żądania. Powodowie wskazali, że powołane przez pozwanego rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 r. już nie obowiązuje, a stanowiące jego powtórzenie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 października 2010 r. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Nadto powodowie podnoszą, że przedstawiona na potrzeby postępowania opinia jest rzetelna, a jej zlecenie stanowiło jedyną możliwość weryfikacji ustaleń pozwanego i ustalenia rzeczywistego rozmiaru szkody. Dodatkowo powodowie podnieśli, że odszkodowanie z umowy ubezpieczenia może obejmować

także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego tym bardziej, że powodowie nie posiadają wiedzy oraz odpowiednich programów by móc samodzielnie zweryfikować ustalenia pozwanej poczynione w toku procesu likwidacji szkody. W zakresie odsetek powodowie z kolei wskazali, że pozwany został zawiadomiony o szkodzie co najmniej w dniu 12 października 2012 r., a więc od dnia 13 listopada 2012 r. pozwany pozostaje w zwłoce, ze względu na 30 dniowy termin na spełnienie świadczenia.

Następnie pismem wniesionym do Sądu w dniu 19 czerwca 2013 r. powodowie rozszerzyli powództwo, wnosząc ostatecznie o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanego kwoty 27.423,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 26.931,02 zł od dnia 13 listopada 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 492,00 zł od dnia 7 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 2.417,00 zł. Rozszerzenie powództwa powodowie uzasadnili ustaleniami poczynionymi w toku postępowania przez biegłego sądowego.

W odpowiedzi na rozszerzenie powództwa pozwany wniósł o oddalenie żądań powodów także w części objętej rozszerzeniem. Pozwany uzasadniając swoje stanowisko powtórzył wcześniej podnoszone argumenty oraz dodatkowo wskazał, że powodowie błędnie oznaczyli datę początkową naliczania odsetek ustawowych od rozszerzonego powództwa, co wynikało z okoliczności, że przed jego dokonaniem, powodowie wnosili o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz jedynie kwoty 17.999,04 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 12 października 2012 r. miało miejsce zdarzenie, wskutek którego powstała szkoda w pojeździe A. o numerze rejestracyjnym (...), którego współwłaścicielami są powodowie. Podmiotem zobowiązanym do naprawienia tejże szkody w ramach zawartej umowy ubezpieczenia jest pozwany.

Bezsporne

Uszkodzony wskutek zdarzenia z dnia 12 października 2012 r. pojazd został zakupiony przez powodów w czerwcu 2012 r. w komisie samochodowym w B.. Wyprodukowano go w 2008 r. Pojazd był serwisowany, bezwypadkowy. W jego skład wchodziły jedynie oryginalne części.

Dowód: przesłuchanie powoda – k. 51

W toku przedsądowego postępowania likwidacyjnego pozwany dokonał kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu, zgodnie z którą całkowita wartość odszkodowania należnego powodom wyniosła 25.239,64 zł. Kwota ta została powodom wypłacona. W związku z tym, że w ocenie powodów popartej przeprowadzonym na ich zlecenie kosztorysem naprawy, świadczenie przyznane im przez pozwanego było znacznie zaniżone, wystąpili oni do niego z żądaniem dokonania dalszej wypłaty w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 12 października 2012 r. Pozwany odmówił jednak dokonania jakichkolwiek dopłat na rzecz powodów.

Dowody: kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 27.11.2012 r. – k. 10-17

ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 28.12.2012 r. – k.

pismo (...) skierowane do pełnomocnika powodów z dnia 14.01.2013 r.

akta szkody nr (...) – w załączeniu akt

W toku przedsądowego postępowania likwidacyjnego powodowie ponieśli wydatki w celu weryfikacji kalkulacji kosztów naprawy dokonanej przez pozwanego na kwotę 492,00 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 22.12 2012 r. – k. 23

Wartość rynkowa pojazdu A. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu zdarzenia (12 października 2012 r.) wynosiła 75.200,00 zł. Koszty jego naprawy, stanowią 69,37% wartości rynkowej pojazdu i wynoszą łącznie 52.170,66 zł. Naprawa ta jest ze względów technicznych uzasadniona i ze względów ekonomicznych opłacalna.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej – k. 55-68

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Pomiędzy stronami procesu zainicjowanego pozwem wniesionym w dniu 25 stycznia 2013 r. sporna była jedynie okoliczność wysokości przysługującego powodom świadczenia, nie zaś okoliczność samej odpowiedzialności pozwanego co do zasady. Podstawę prawną roszczenia powodów stanowi zatem art. 361 § 2 k.c. zgodnie z którym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu s. nie wyrządzono.

Naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. (art. 363 § 1 k.c.) Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce jeżeli stan pojazdu po naprawie pod względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości i wyglądu odpowiada stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. (VI ACa 975/12)

W ocenie Sądu aby można było mówić o realizacji zasady pełnego odszkodowania w niniejszej sprawie należało przychylić się do stanowiska powodów, że pozwany niezasadnie zaniżył wysokość świadczenia im przysługującego w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 12 października 2012 r., i że szkoda ta zostanie całkowicie zlikwidowana poprzez zasądzenie na ich rzecz świadczenia głównego określonego ostatecznie w piśmie rozszerzającym powództwo.

Wysokość szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 12 października 2012 r. została w sposób precyzyjny określona w opinii biegłego sądowego M. B. sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania. Sąd podzielił zarówno ustalenia, jak i wnioski opinii w pełnej rozciągłości. Biegły wskazując bowiem, że koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynoszą łącznie 52.170,66 zł. wyliczył jednocześnie co wchodzi w skład tej kwoty oraz w jakiej proporcji. Wysokość szkody została obliczona przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu nowych i autoryzowanych przez producenta części i materiałów, co pozostaje w zgodzie z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) część wmontowywana do pojazdu nie będzie stanowiła samodzielnego przedmiotu obrotu, w związku z czym nie można jej wartości porównywać z wartością wymontowywanej części już eksploatowanej. Część ta bowiem stanowić będzie część składową pojazdu i jako taka ma być w pełni zgodna z pozostałymi elementami wchodzącymi w jego skład. Należy stwierdzić, że część taka co do zasady nie będzie odbierana jako zwiększająca wartość pojazdu, przy czym zamontowanie dostępnego na rynku zamiennika mogłoby doprowadzić właśnie do jej zmniejszenia. Użyty w uzasadnieniu uchwały zwrot „co do zasady” oznacza, że w wyjątkowych sytuacjach zamontowanie w używanym pojeździe nowej części stanowić będzie rzeczywiste zwiększenie jego wartości. Sytuacja taka jednak bez wątpienia nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Pojazd, który uległ wypadkowi był bowiem pojazdem nowym, bezwypadkowym oraz składającym się jedynie z części pochodzących od producenta, na co wskazuje treść zeznań powoda.

W związku z powyższym za niezasadne należy uznać stanowisko pozwanego, że dokonana przez niego na rzecz powodów wypłata kwoty 25.239,64 zł. wyczerpywała całość odszkodowania im przysługującego. Szczególnie nietrafionym argumentem podniesionym przez pozwanego było stwierdzenie, że zgodnie z treścią rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję, oryginalne części zamienne i części zamienne o porównywalnej jakości są tymi samymi jakościowo elementami i brak jest podstaw do ich dywersyfikacji. Abstrahując od tego, że powołany akt w dacie zdarzenia z dnia 12 października 2012 r. nie obowiązywał, to zgoła odmienny jest jego cel, jak i cel stanowiącego jego swoiste powtórzenie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 2010 r. Zawarte w tych aktach definicje różnicujące rodzaje części zamiennych zostały określone na potrzeby tych aktów prawnych, a nie systemu naprawienia szkody podlegającego zasadom art. 361 k.c. i 363 k.c. i nie upoważniają ubezpieczycieli do powoływania się na możliwość zwolnienia z obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę równowartości części o porównywalnej jakości z częściami oryginalnymi. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, OSNC 2013/3/37). Tym samym należało uznać, że w pełni zasadne jest zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 26.931,02 zł. tytułem odszkodowania.

W oparciu o art. 361 § 2 k.c. wyrażający zasadę pełnego odszkodowania zasadne było także zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 492,00 zł. stanowiącej ich wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej ekspertyzy. Za stanowiskiem tym, podzielonym między innymi przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) przemawiają dwie okoliczności: po pierwsze, tego rodzaju wydatki nie są wyłączone z zakresu obowiązku kompensacji szkody przez żaden przepis szczególny lub przez postanowienie umowne, a po drugie przeprowadzenie przez powodów prywatnej ekspertyzy ukazującej wysokość rzeczywiście doznanej przez nich szkody było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Koszty tej ekspertyzy należy więc traktować jako koszty przywrócenia stanu poprzedniego, a więc jako koszty wchodzące w skład zasady pełnego odszkodowania. W przypadku bowiem nie dokonania przez powodów zlecenia przeprowadzenia przedmiotowej ekspertyzy, nie mogliby oni, jako osoby nie trudniące się profesjonalnie wyceną szkód rzeczowych, dokonać jakiegokolwiek oceny prawidłowości kalkulacji dokonanej przez pozwanego.

W kwestii odsetek ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 817 § 1 k.c. W związku z tym, że pozwany został zawiadomiony o szkodzie powstałej w pojeździe powodów w dniu 12 października 2012 r., zasadne było orzeczenie odsetek ustawowych od dnia 13 listopada 2012 r. co do całości zgłoszonego żądania, z wyjątkiem żądania głównego w części wynoszącej 492,00 zł., które powinno zostać spełnione przez pozwanego niezwłocznie po jego zgłoszeniu w toku już prowadzonego postępowania likwidacyjnego. Nie można podzielić stanowiska pozwanego, że odsetki od kwoty 9.423,98 zł. powinny być uwzględnione dopiero od daty wystąpienia przez powodów z rozszerzonym żądaniem albowiem żądanie te jest oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej.

W zakresie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c. Niezbędne koszty procesu przysługujące powodom w niniejszej sprawie stanowi kwota 900,00 zł. opłaty od pozwu, kwota 472,00 zł. opłaty od rozszerzenia powództwa, kwota 990,00 zł. wydatków na opinię biegłych, kwota 2.400,00 zł. kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17,00 zł. opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łączna wysokość kosztów procesu poniesionych przez powodów wynosi zatem 4.779,00 zł.

Z powyższych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie:

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)

Środa Śląska, dnia 17 października 2013 r.

.....